28/09/2022

π. Δημήτριος Μπόκος: «Μιμητές της αγάπης Του»

/ Γνώμες

Ο Χριστός είπε να απαρνηθούμε τον εαυτό μας, αν θέλουμε να είμαστε δικοί του. Δεν αρκείται σε ημίμετρα. Λίγο από εδώ και λίγο από εκεί. Θέλει ολόκληρη την καρδιά μας. Να τον αγαπάμε «εξ όλης της ψυχής» μας.

Μπρος στο δικό του θέλημα να καταργούμε τα δικά μας θελήματα. Όπως ο αληθινά ερωτευμένος, που δεν ζει για τον εαυτό του, αλλά θέλει να κάνει μόνο ό,τι ευχαριστεί το αγαπώμενο πρόσωπο. Που ταυτίζει το θέλημά του με το δικό του. Αυτό είναι η αληθινή αγάπη. Για χάρη μιας τέτοιας αγάπης *«εδώ υποδεικνύεται η ανάγκη να απογυμνωθούμε από όλα εκείνα που μας είναι πολύτιμα στον κόσμο αυτό»* (αγ. Σωφρόνιος).

Ο **Χριστός** κάνει και κάποιες διευκρινίσεις πάνω στο τεράστιο και ακανθώδες αυτό ζήτημα. Φωτίζει κάποιες πλευρές του για να μας διευκολύνει. Ένας βασικός τρόπος, λέει, απάρνησης του εαυτού σου, είναι να αγαπάς όχι μόνο όσους σου αρέσουν, αλλά και τους εχθρούς σου (Κυριακή Β΄ Λουκά). Μας καλεί να αγαπήσουμε, όπως αγαπάει ο ίδιος. Χωρίς διάκριση των ανθρώπων σε πονηρούς και αγαθούς. Σε εχθρούς και φίλους. Μα είναι δυνατόν; Μπορεί να ομοιωθεί ο άνθρωπος τόσο πολύ με τον **Θεό**; Ανθρωπίνως όχι. Τί κάνουμε τότε; Δεν έχουμε να κάνουμε παρά ό,τι έκανε και ο **Χριστός** ως άνθρωπος επί της γης.

Όποιος πραγματικά θέλει να είναι με τον **Χριστό,** «αυτός δεν μπορεί παρά να συμπεριφέρεται, όπως συμπεριφερόταν ο ίδιος ο **Χριστός**. Όποιος αληθινά αγαπά τον **Χριστό**, αυτός πραγματικά θα φυλάσσει τις εντολές του. Ο **Χριστός** είναι το **Φως** το αληθινό και όποιος είδε το Φως αυτό, αυτός με φυσικό τρόπο θα είναι και στις εκδηλώσεις του όμοιος με τον Χριστό» (αγ. Σωφρόνιος). Επειδή έχουμε δημιουργηθεί «κατ' εικόνα Θεού», είμαστε ικανοί, πάντα με τη δική του φυσικά δύναμη, να τον μιμηθούμε στην αγάπη. *Τί έκανε λοιπόν ο Χριστός*;

Οι άνθρωποι είχαμε γίνει εχθροί του Θεού, αλλά για τον Θεό δεν άλλαξε τίποτε. Συνέχισε να μας αγαπάει το ίδιο. Εμείς γίναμε ασθενείς και νεκροί *«τοις παραπτώμασι», «τέκνα φύσει οργής».* Όμως ο Χριστός, «διά την πολλήν αγάπην ην ηγάπησεν ημάς», δεν περίμενε να αλλάξουμε πρώτα εμείς. Αλλά, «έτι αμαρτωλών όντων ημών υπέρ ημών απέθανεν». Εμείς, «εχθροί όντες» του Θεού, απορρίψαμε τον Δημιουργό μας. **Θανατώσαμε τον Χριστό**, τη ζωή και το φως των ανθρώπων. Αυτοκαταδικαστήκαμε σε θάνατο. Απορρίπτοντας τον **Βασιλέα και Κύριό μας,** αναγνωρίσαμε άλλον ως βασιλέα μας, τον άρχοντα του κόσμου τούτου. Ο Θεός όμως δεν μας απέρριψε: *«Και παραπεσόντας ανέστησας πάλιν και ουκ απέστης πάντα ποιών, έως ημάς εις τον ουρανόν ανήγαγες και την βασιλείαν σου εχαρίσω την μέλλουσαν»* (ευχή Θ. Λειτουργίας).

Αδύνατο να συλλάβει κανείς «τον υπερβάλλοντα πλούτον της χάριτος αυτού», την αγάπη του που υπερβαίνει κάθε μέτρο και όριο ανθρώπινης γνώσης, το πλάτος και μήκος και ύψος και βάθος του ελέους του **Θεού** (Ρωμ. 5, 6-10. Εφ. 2, 1-7. 3, 18-19). Μας φανερώθηκε ως τέλεια αγάπη.

Το θέμα λοιπόν είναι να πολιτευτούμε πάνω στη γη, «όπως μας φανέρωσε τον εαυτό του ο σαρκωμένος Θεός» (αγ. Σωφρόνιος[*]). Να αυξήσουμε την αγάπη προς προς αυτόν. Αυτό δεν θα γίνει με κάποια προσπάθεια συναισθηματικής υφής, αλλά με συνεπή τήρηση των εντολών του.

Έτσι μόνο θα γίνουμε όμοιοί του στην αγάπη. Ικανοί δηλαδή να αγαπάμε και προς

προς. *«Οικτίρμονες»*, προς **Εκείνος,** προς όλους αδιακρίτως. Εχθρούς και φίλους.

[*] Το μυστήριο της χριστιανικής ζωής, εκδ. Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας, 2010, σσ. 170, 329, 412.